

[Albrechtsen]

den danske sikkerhedspolitik. Det ser ud til at være lykkedes for regeringen at blokere for fremskridt på i hvert fald to af de helt centrale områder her i løbet af efteråret, nemlig i spørgsmålet om Danmarks atomvåbenfrihed og i spørgsmålet om NATOs dødsfarlige atomstrategi.

Efter min mening kan det slet ikke accepteres, at spørgsmålet om adgangen til førstebrug af atomvåben sammenkædes med en række andre spørgsmål, sådan som det sker, når NATO og USA og også Dyvigrapporten vil have os til at acceptere en vældig konventionel oprustning, et vældigt nyt oprustningskapløb, for at kunne nå frem til et forbud mod førstebrug.

For det første bringer de nye doktriner, FOFA osv., og den vældige oprustning, der blev besluttet på NATO-mødet for et par dage siden, ingen øget sikkerhed. For det andet vil vi naturligvis ikke være med til ved siden af atomoprustning at have et sådant yderligere oprustningskapløb, som kun våbenproducenterne har gavn af. For det tredje mener jeg, at den, der første gang tager atomvåben i anvendelse, simpelt hen begår en forbrydelse mod menneskeheden, nemlig den forbrydelse, der består i at slippe den sidste krig i menneskehedens historie løs. Det burde slet ikke kunne være et spørgsmål, som man skulle forhandle om. Det burde være et elementært krav fra dansk side, at førstebrug af atomvåben under ingen omstændigheder kan accepteres. Det er ganske enkelt en forbrydelse, det er ikke et forhandlingsspørgsmål.

Derfor er spørgsmålet om FN-resolutionen ingen lille sag, men tværtimod en stor og meget principiel sag, og derfor må vi dybt beklage, at socialdemokratiet så afgørende har svigtet i denne sag. Socialdemokratiet har sagt, at man er for NATO, men mod atomoprustning, men nu skruer NATO-regeringen tommeskruerne på og siger til socialdemokratiet: I kan ikke være for NATO på den ene side og mod atomvåbenpolitikken på den anden side. Hvis ikke I vil godkende NATOs atomstrategi og atomforstærkningerne til Danmark, siger man, så betyder det åben konfrontation med USA og NATO.

Ja men hvordan kan man bøje sig for den pression? Hvis det virkelig er NATOs mening, at Danmark har nået grænsen for, hvad der kan tillades af selvstændige nedrustnings-

initiativer, hvorfor tager man så ikke konsekvensen og siger: ja men vi vil ikke bøje os for det? Vi agter at fortsætte vores nedrustningsinitiativer, og kan vi ikke komme videre i NATO, må vi gå videre uden for NATO. Det skal såmænd nok vise sig, at hvis flertallet i folketinget stod fast og pålagde regeringen at gennemføre initiativerne, herunder i FN, ville NATO nok rase, skælde ud, true osv., men mon de ville smide Danmark ud? Det tror jeg ikke. Ikke fordi jeg ville have noget imod det naturligvis, men jeg tror, at NATO ville beholde Danmark, også selv om Danmark brød med atomstrategien. Sagen er jo den, at NATO har brug for Danmark, men Danmark har ikke brug for NATO.

Når nu socialdemokratiet siger, at det er for NATO-medlemskabet, men mod atomvanviddet, burde det også sige som en klar og naturlig konsekvens af det, at så er det på Danmarks betingelser, det er på betingelse af, at Danmark uhindret kan arbejde for fredsinitiativer af enhver art, også f.eks. det konkrete i FN. Socialdemokratiet burde nægte at acceptere, at Danmark gøres til USAs dikkende lamme hale i NATO, FN og alle mulige andre steder.

Men sagen er vel den, at kustoderne med ærkekustoden hr. Svend Auken i spidsen ser frem til at kunne etablere en borgfred med regeringen på basis af denne Dyvigrapport. Jeg håber ikke, at de socialdemokratiske partimedlemmer kan blive ved med at affinde sig med denne syltekrukkepolitik, og jeg håber, at fredsbevægelsen nægter at acceptere den udvikling. Det eneste, der kan vende den nuværende tilbagegang, er, at fredsbevægelsen bliver styrket, og at der tages skrappe midler i brug, f.eks. punktstrejker. Uden dette pres vil kustoderne kunne føre socialdemokratiet tilbage til det faste samarbejde med de borgerlige – de nikker desværre, må jeg konstatere – og dermed ødelægge resultaterne af de sidste års enorme folkelige indsats mod atomoprustningen.

En anden og lige så vigtig grund til, at sagen om Danmarks stemmeafgivning er så vigtig, er, at det hermed er lykkedes regeringen at svække den smule parlamentarisk kontrol, der er med Danmarks sikkerhedspolitik og med Danmarks deltagelse i NATO. Når regeringen uhindret får lov til at trodse flertallet i udenrigspolitisk nævn, har socialdemokratiet dermed banet vejen for en al-